

στο μικροσκόπιο...

Ο ΟΟΣΑ(ς)...

Του **ΑΝΔΡΕΑ ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΗ**

ΠΙΝ από 3-4 μήνες θα ακουγόταν σαν ανέκδοτο. Να 'βγαίνει, λέει, ο ΟΟΣΑ(ς) και να προέτρεπε τις κυβερνήσεις: «Δώστε ρευστό στον κοσμάκη, ρε!» Και τις τράπεζες: «Ρίξτε τα επιτόκια και μοιράστε φτηνά δάνεια να 'χει λεφτά ο φτωχός ν' αγοράζει!»

ΕΓΙΝΕ ξαφνικά κομμουνιστής ο ΟΟΣΑ(ς); Πλάκα με κάνεις; Όχι, βέβαια! Απλώς οι νεοφιλελεύθεροι ξαναδιαβάζουνε Κέινς: τον παρεξηγημένο αστό οικονομολόγο, που τις απόψεις του κάποτε υιοθέτησαν οι σοσιαλδημοκράτες. Αν οι εργαζόμενοι-καταναλωτές δεν έχουν να ξοδέψουν λεφτά, θα γονατίσει η αγορά. Θα βαράνε μύγες και θα βάζουν λουκέτα τα μαγαζιά! Η ανεργία θα φουντώσει κι όλοι θα 'ναι μαγκωμένοι και επιφυλακτικοί. Πώς μια επιχείρηση μέσα σ' αυτό το κλίμα να κάνει επενδύσεις; Κανείς να πάρει ρίσκο δεν θα τολμά! Στη μεγάλη του γένους σχολή, την ΑΣΟΕΕ, μας έμαθαν πως «και η οικονομία έχει προβλήματα ψυχολογικά»...

ΜΗΝ παραξενευτείτε αν τις επόμενες μέρες το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο βγάλει ανακοινώσεις που θα μοιάζουν με του ΚΚΕ... Έχουνε πάθει την καρπλακάρρα τους (μιλάμε) οι ταγοί του νεοφιλελευθερισμού! Αφήσανε ανεξέλεγκτο το χρηματιστηριακό κεφάλαιο να αλωνίζει κι εκείνο έκανε τον καπιταλισμό καζίνο! Είτε έχεις επιχείρηση είτε είσαι εργαζόμενος (δηλαδή καταναλωτής), δεν υπάρχει καμιά πιθανότητα να κερδίσεις σε βάθος χρόνου στο καζίνο. Το κόλπο είναι στημένο έτσι, ώστε στο τέλος πάντα να κερδίζει αυτός που έχει την μπάνκα.

ΤΙ κατάφερε ο νεοφιλελευθερισμός; Να γίνουν όλα τζόγος και το χρηματιστηριακό κεφάλαιο, αυτοί που έχουν την μπάνκα δηλαδή, να αποσπών υπεραξία απ' την πραγματική οικονομία. Κι εκείνος ο πρώην... μισητός βιομήχανος με το πούρο -που του 'πεφταν τα παντελόνια- ο χοντρός, ο καπιταλιστής δηλαδή, ο αληθινός, αναγκάζεται τώρα να μειώνει τις παραγγελίες, να απολύει τον κόσμο, να παρακαλάει γονατιστός τους τραπεζίτες και να κινδυνεύει να πάθει έμφραγμα...

ΚΑΤΑΛΑΒΑΝ πως δεν μπορεί να δουλέψει έτσι το... μαγαζί και άρχισαν να μειώνουν ξαφνικά τον ΦΠΑ οι Βρετανοί. Ξαναδιαβάζουν Μαρξ στο Διεθνές Νομισματικό Ταμείο και σε λίγο, αν τους ξεφύγει κι άλλο η κατάσταση, μπορεί να σαλλάρουν και να τραγουδάνε τη Διεθνή...

ΑΝΑΚΑΛΥΠΤΟΥΝ ξανά την αξία της πολιτικής και... διαπιστώνουν την ανάγκη να 'ναι το κράτος ελεγκτής και στην οικονομία ρυθμιστής. Γιατί άμα διαλυθεί το σύμπαν και κυρίως άμα τα φτύσει ο χοντρός με το πούρο που κάτι παράγει και τους ταΐζει, την ήπιανε...

ΜΕΣΑ σε λίγες εβδομάδες οι νεοφιλελεύθεροι μοιάζουν να 'χουν κυριευτεί από «σοσιαλμανία». Φέρονται σαν να τα 'χουν χαμένα. Τι λέει ο στόμας τους! «Να αυξηθούν οι δημόσιες δαπάνες. Να ενισχυθεί η αγοραστική δύναμη των εργαζομένων». Οι ίδιοι τα λένε, που φέτος το καλοκαίρι θέλανε να βάλουν ξανά την Ελλάδα σε επιτήρηση, γιατί δεν σφίγγει κι άλλο το ζωνάρι. Πού να το διανοηθείς τον Αύγουστο ότι θα 'βγαίνει ο ΟΟΣΑ(ς) και θα καλούσε τις κυβερνήσεις να δώσουν λεφτά στον κόσμο. Πού να το φανταστείς πως ο ΟΟΣΑ(ς) θα μίλαγε σαν να 'ναι κομμουνιστής...

Η Γαλλία έλαβε το μήνυμα της Ελλάδας

Jean-Marie Colombani*

Ο φόβος εξάπλωσης των ταραχών από την Ελλάδα στη Γαλλία ώθησε την κυβέρνηση της χώρας σε αναστολή της εξαγγελθείσας μεταρρύθμισης για το λύκειο. Ο αυξανόμενος αριθμός των νεαρών που διαδηλώνουν στους δρόμους της πόλης, το πλήθος των γεγονότων τα οποία προκαλούνται από τους διαδηλωτές που επιζητούν τη σύγκρουση, οι εικόνες από τις εξεγέρσεις στην Αθήνα που κάνουν μέσω του Διαδικτύου τον γύρο του κόσμου είναι ορισμένοι από τους λόγους που οδήγησαν τον πρόεδρο Σαρκοζί να ζητήσει την προσωρινή μετάθεση της εφαρμογής της μεταρρύθμισης στο μέλλον.

Για να πούμε την αλήθεια, ο φόβος της έκρηξης ελλοχεύει και στην Ιταλία, η οποία βγαίνει από κινητοποιήσεις και διαδηλώσεις δύο μηνών εναντίον της εκπαιδευτικής μεταρρύθμισης, εκεί όπου η δυσανεξία της νεολαίας είναι βαθιά. Ομοίως και στην Ισπανία, η κυβέρνηση της οποίας ανησυχεί για το ενδεχόμενο μαζικού ξεσηκωμού των φοιτητών. Είναι επομένως υπαρκτός ο φόβος να δούμε το ξέσπασμα ενός ευρύτερου κινήματος τόσο στο Παρίσι όσο και στη Ρώμη ή στη Μαδρίτη. Κάτι τέτοιο όμως θα ήταν αδύνατο να ελεγχθεί στις δημοκρατικές μας χώρες μέσω αστυνομικών μέτρων, εκτός και αν αποφασίζαμε να αντιπαρατεθούμε με το σύνολο του πληθυσμού.

Στην πραγματικότητα υφίστανται κοινί παράγοντες - αν δεν εστιάσουμε στα ιδιαίτερα προβλήματα που σχετίζονται με την κατάσταση στην Ελλάδα - που τροφοδοτούν τη δυσθυμία των νέων. Συναντάμε όντως σε όλες τις χώρες μια ρήξη μεταξύ των γενεών, η οποία φέρνει τα στρώματα του παραγωγικά ενεργού πληθυσμού αντιμέτωπα με τις ευθύνες που φέρουν έναντι των επερχόμενων γενεών. Οι αιτίες αυτής της ρήξης είναι πολλές. Μεταξύ άλλων, η διαφορά αγοραστικής δύναμης που χωρίζει τους εργαζομένους των 50 ετών από τους 30χρονους συναδέλφους τους είναι τεράστια.

Η διαφορά αυτή διευρύνθηκε τα τελευταία τριάντα χρόνια, φτάνοντας, για παράδειγμα, σήμερα στη Γαλλία από 15% σε 40%.

Στις λατινόφωνες ευρωπαϊκές χώρες ο όρος «mileuristas» χρησιμοποιείται για να υποδηλώσει τους εργαζομένους των 1.000 ευρώ, κάτι που συνιστά τη μόνη προοπτική για τους τριαντάρηδες που αποκτούν πανεπιστημιακό δίπλωμα και στους οποίους οι σπουδές θα έπρεπε να διασφαλίζουν καλύτερες συνθήκες εργασίας και υψηλότερες αμοιβές.

Ας προσθέσουμε σε αυτά τα δεδομένα την ανατροπή των ευκαιριών κοινωνικής ανέλιξης. Από αυτή την άποψη η γενιά των εικοσάρηδων του 1968 εμφανίζεται ευνοημένη. Είχε την τύχη να γνωρίσει την άμεση πρόσβαση στην αγορά εργασίας και μια ταχύτατη άνοδο τόσο ως προς τον επαγγελματικό τομέα όσο και ως προς την αγοραστική δύναμη. Σήμερα η είσοδος των νέων στον επαγγελματικό χώρο πραγματοποιείται σε όλο και μεγαλύτερη ηλικία, ενώ οι προοπτικές ταχείας εξέλιξης είναι πλέον λιγοστές.

Είναι επίσης γνωστό ότι τα ζητήματα της συνταξιοδότησης και του κρατικού δανεισμού ρίχνουν στις πλάτες των μελλοντικών γενεών βάρος τα οποία αρνούνται να πληρώσουν οι σημερινές και εναποθέτουν στις επόμενες.

Αυτά είναι ορισμένα από τα ζητήματα που δημιουργούν το υπόστρωμα πάνω στο οποίο εδράζονται οι σημερινές διαδηλώσεις. Ας προσθέσουμε σε αυτά το γεγονός ότι σχεδόν παντού στην Ευρώπη αναζωπυρώνεται ο ριζοσπαστισμός, προερχόμενος κυρίως από την Ακρο Αριστερά, με ροπή προς τη βία. Δεν μπορούμε λοιπόν παρά να παρακινήσουμε τους πολιτικούς να ακολουθήσουν τον δρόμο της εγρήγορης και της σύνεσης. Θα πρέπει να ανησυχούν, όπως έλεγε και ο Μάο Τσε Τουνγκ, για «τη σπίθα που μπορεί να ανάψει τη φωτιά».

* Ο κ. Ζαν-Μαρί Κολομπανί είναι ένας από τους εγγυρότερους ευρωπαίους δημοσιογράφους, πρώην διευθυντής της εφημερίδας «Le Monde». Το τακτικό, ανά Κυριακή, άρθρο του είναι γραμμένο για «Το Βήμα».

